

Vardas:	Regina - Nijolė	Irena - Edita
Pavardė:	Belskienė	Burkauskienė
Gimimo metai:	1939 m. (73m).	
Išsilavinimas:	Aukštasis	
Gyvenamoji vieta:	Jurgėnai (Pasvalio r.)	

1948 metai vyksta vežimai į Sibirą. Mes išeiname iš namų, mama Ana Kaširinaite Audzevičienė ir mes 2 dukros Irena Edita ir Regina Nijolė Audzevičiūtės. Mums po 10 metų. Vaikštom iš sodybos į sodybą, miegame tvartuose, daržinėse, klėtyse. Žmonės geri, užjaučia, priima, bet labai baisu ir šalta. Pasibaigus vežimams grįžtame namo ir daugiau nebeiname niekur, kad nesukelti pavojaus ir tiems, kurie mus slėpė.

1949 m. balandžio 14 diena. Naktį apsupa mūsų namą ir skaito įsakymą, kad Ana Audzevičienė, jos sesuo Lidija Silantjėvienė ir dukra Angelė vežamos į Sibirą. Lidija čia negyveno, o tokios dukros, Angelės, mūsų šeimoje niekada nebuvo. Mama pasakė kad dukras palieka, bet sribai labai susijaudino, juk skaičius 3 turi būti įvykdytas, tai išvežė ir dukras Ireną Editą ir Reginę Nijolę. Ką galėjom – pasiėmėm: drabužių, 2 tėvo paltus, iš kurių vėliau mums persiuvo rūbus. Maisto turėjom mažai, nes ne ūkininkavome. Nuomininkas Maminskas atnešė pinigų, už ką jam mama buvo labai dėkinga.

Nuvežė į Šiaulius, į buvusius karo belaisvių lagerius, ten išbuvom 10 dienų, atšventėm Šv. Velykas. Po to visus vežė į geležinkelio stotį, sugrūdo į gyvulinius vagonus, ant narų, po narais kiek tilpo, ir pajudėjom Sibiro link. Važiuvom ilgai, uždaryti aklina, vagone smarvė, utėlės. Skylė vagono centre gamtiniams reikalams atlikti. Visi jauni ir seni tūpdavom ant tos skylės.

Tik pravažiavus Uralą išleido prie vagono atlikti gamtinius reikalus. Tomske vedė į pirtį. Nuogos moteris prisidengusios vaikais ėjo pro kareivių eiles. Atvežė ir iškrovė Irkutsko srityje prie Angaros upės.

Iš ten skirstė į vergiją. Jaunus ir be vaikų skraidino ir plukdė į šiaurės kasyklas, kitus vežė į vairias vietas.

Mus atvežė į naują japonų belaisvių statomą gyvenvietę, sugrūdo po kelias šeimas į kambarėlių ir į gyvulių tvartelius prie barakų. Japonus išvežė ir toliau barakus sau statė patys. Jauni, stiprūs išėjo dirbti į anglių kasyklas, kiti dirbo statybose.

Pristatė barakų, pastatė plytų fabriką ir gyvenvietę pasivadino Kirzavod Nr.2. Dirbo tremtiniai po 10 valandų be išėginių, registruotis reikėjo kiekvieną vakarą komendantūroje. Mums, Irenai ir Reginai, buvo po 10 metų ir išvežė mus iš 4 klasės pradinės mokyklos, o mūsų gyvenvietėje atidarė tik 2 pradinės klases. Kalbos nemokėjome, pradėjome dar kartą nuo 2 klasės, o jau 4 klasę visi lietuviai baigėm vienas penketais, egzaminus laikėme kitoje mokykloje.

Ką valgėm? Viską, ką gaudavom. Į parduotuvę atveždavo mažai prekių ir mūsų, vaikų pareiga buvo stovėti eilėse, prisigrūsti prie prekystalio ir gauti duonos, miltų, pilkų riebalų vadinamu „kombinžir“. Į vaikų pareigą įeidavo ir aprūpinti kuru, bei rudenį prisikasti bulvių kolūkyje.

Akmens anglis rinkdavome nuo kalno, kur išmesdavo iš šachtų atliekas. Jau nuo 15 metų kiekvieną vasarą dirbome statybose krovėjomis. Darbas su šiupeliais: smėlis iš žvyruobių į savivarčius, negesintos kalkės ir cementas iš vagonų. Nugraudavo veido odą iki kraujo. Technikos jokios. Na, o žiemą mokslai. Mama, Ana Audzevičienė dirbo statybose, vakare po darbo, prie mūsų durų stovėdavo eilės žmonių - nes mama mokėdama rusų kalbą rašė ir rašė prašymus išskirtoms šeimoms susijungti. Baigusios mokyklos 7 klases penketais be egzaminų įstojome į Irkuto industrinį technikumą. Gyvenome gaudamos stipendijas ir iš per vasarą uždirbtų pinigų. Bendrabutyje gavome vieną lovą dviem. Paltus persiuvo iš tėvo paltų, nes turėjom tik šimtasiūles. Irkute sutikome daug lietuvių jaunimo, visose aukštosiose mokyklose ir technikuose. Lietuviai rinkdavosi kartu, švėsdavo šventes, dainuodavo, šokdavo. Taip susikūrė lietuvių choras ir šokių kolektyvas.

Irkuto srityje vyko saviveiklinių kolektyvų apžiūra. Lietuvių saviveiklininkai apžiūroje užėmė pirmą vietą ir gavo teisę važiuoti į Maskvą, į pasaulio jaunimo festivalį, bet deja, neišleido. Yra išleista knyga „Maža Lietuva Irkute“ apie tą kolektyvą, kuriame ir mes dalyvavome. 1959 metais, mes seserys, baigusios Irkuto industrinį technikumą, kartu su mama grįžome į Lietuvą su paskyrimais dirbti Šiaulių precizinių staklių gamykloje.

Lietuvoje kūrėsi staklių pramonė, buvo reikalingi specialistai. Mes parašėme prašymus į liaudies ūkio tarybą ir gavome iškvietimus.

Lietuva sutiko nedraugiškai, mamos neregistravo. Pasirodo, mes buvome išstremtos be teisės grįžti į Lietuvą. Stojant į vakarinį KPI (Kauno Politechnikos institutą) Šiaulių skyrių, gamykla nedavė rekomendacijos. Padėjo labai geras žmogus - miesto komjaunimo sekretorius, paskui staklių gamyklos direktoriaus pavaduotojas Romualdas Bloveščius. Jis padėjo ne tik mums, bet ir kitiems tremtiniam. Sėkmingai mokėmės ir dirbom Šiaulių precizinių staklių gamykloje vadovaujančiose pareigose iki išėjimo pensiją.

Institutą baigėme 1967 metais. Dirbdamos sukūrėme šeimas. Regina Nijolė Bielskienė turėjo sūnų. Vyras ir sūnus mirė, turi anūkę Rūtą Bielskytę ji mokosi Vilniaus kolegijoje.

Irena Edita Burkauskienė turi dukrą Aidą Kilkiene, kuri gimusi 1962 m., baigusi Šiaulių Pedagoginį institutą ir Šiaulių medicinos mokyklą. Gyvena Panevėžyje, dirba masažuotoja. 1992 m. grąžinus dvarą, mes, seserys su vyrais ir mama atsikėlėme gyventi į dvarą, kur gyvename ir dabar. Apie 10 metų ūkininkavome. Mamą palaidojome 1992 m. pabaigoje, tai ir jai teko laimė pakvėpuoti gimtinės oru. Palaidota Gegabrastų stačiatikių kapinėse šalia tėvų. Esami laimingi sugrižę į Tėvynę. Kiekvienais metais suvažiuojame į susitikimą su buvusiais Irkutske.